

Arrest

nr. 210 653 van 9 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MAGNETTE
Wedijverstraat 32
1070 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 204 601 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 mei 2018, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat E. MAGNETTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een asielaanvraag in op 9 april 2009. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 61 891 van 20 mei 2011 werd de asielaanvraag definitief geweigerd.

1.2. Op 14 juli 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 23 september 2011 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.4. Verzoekster diende op 28 juni 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 2 maart 2017 onontvankelijk verklaard. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep in tot schorsing en nietigverklaring.

1.5. Op 6 oktober 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 27 december 2017 onontvankelijk verklaard. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep in tot schorsing en nietigverklaring.

1.6. Op 19 mei 2018 wordt verzoekster bij een politiecontrole aangetroffen in een onvergund kapsalon in Elsene, waarvan zij de zaakvoerster blijkt te zijn. Er wordt aan verzoekster op 20 mei 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: H.

geboortedatum: 05.08.1977

geboorteplaats: C.

nationaliteit: Guinee

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone GZW Brussel op 20.05.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 vaststellingen tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

X 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het PV BR.55.LL.052300/2018 van de politie zone GZW Brussel blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart dat ze samenwoont met naar Belgische vriend B. D. maar toont hiermee niet aan dat de relatie die zij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is. Zowel betrokkene als haar partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Verder zou ze geen familie hebben in België

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 20.06.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart enkel dat ze niet wil terugkeren gezien ze dan zou moeten huwen met de broer van haar overleden echtgenoot. Met betrekking tot het medische luik dat onder verklaart betrokkene dat zij geen medische problemen heeft die het reizen of een terugkeer naar haar land onmogelijk zouden maken. ' In dit opzicht is er van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM geen sprake.

Betrokkene werd gehoord op 20-05-2018 d0Dr de politiezone GZW Brussel en verklaart dat geen minderjarige kinderen te hebben. Dit blijkt ook verder uit het administratief dossier.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
X artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.12.217 dat haar betekend werd op 07.02.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en verklaart louter dat ze niet wil terugkeren omdat ze dan zou moeten huwen met de broer van haar overleden echtgenoot.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Guinée een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Andere elementen voor ev. vrees voor een terugkeer werden reeds beoordeeld in haar asielaanvraag van 09.04.2009. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 20.05.2018 door de politiezone GZW Brussel en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een

vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.12.2017 dat haar betekend werd op 07.02.2018, Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen, We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.7. Verzoekster diende hiertegen bij de Raad een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 204 601 van 29 mei 2018.

1.8. Verzoekster werd vrijgesteld op 19 juni 2018.

1.9. Verzoekster diende een nieuw verzoek om internationale bescherming in op 5 juli 2018.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen

- *Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen*
- *schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen*
- *schending van artikelen 3 en 8 EVRM*
- *schending artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie*
- *Schending van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven*

A. In rechte

Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet

van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch "geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft pondeur houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten "

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat "de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen" en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, "de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze".

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land

B. In casu

> Eerst onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM

In de bestreden beslissing, stelt verwerende partij vast dat de eiseres een relatie heeft met Meneer B. D., van Belgische nationaliteit.

Zij voegt niettemin toe dat de eiseres "toont hiermee niet aan dat de relatie die zij heeft met deze Belgische man voldoende hecht is. Zowel betrokkene als haarpartner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België".

Het feit dat de eiseres een stabiele affectieve relatie met Meneer D. komt niet enkel uit het formulier "recht omgeboord te worden", dat door de eiseres ingevuld werd, maar ook uit het administratieve dossier.

Uit het rapport van woonplaatsonderzoek van 23 november 2017, daar door de politie-inspecteur O. J. opgesteld werd, komt het inderdaad uit:

L'inéressée occupe un appartement au second étage de l'immeuble. Elle vit avec le nommé D. B. S. (...), Elle dépend de D. qui émarge au chômage (environ 900 euros/mois). L'intéressée n'est pas connue de nos registres internes et externes. Elle semble de bonne moralité.

De beslissing laat bijgevolg niet toe te begrijpen op welke basis de verwerende partij is tot de conclusie gekomen dat de eiseres niet zou aantonen dat die relatie "voldoende hecht en wat zij daarmee bedoelt.

De realiteit van die affectieve relatie en belang ervan is gestaafd door dit rapport van 23 november 2017. Het feit dat de eiseres dit element heeft aangehouden in het kader van haar gehoor toont ook het belang van die relatie.

De bewering van de verwerende partij blijkt inderdaad niet op enige concrete elementen gebaseerd te zijn en kan niet beschouwd zijn als een afdoend en begrijpelijke motivering.

Verwerende partij beweert in ondergeschikte orde dat het gezinsleven wordt gesticht op een moment dat de betrokken bewust in een precare verblijfsituatie was.

Op basis van het arrest Nunez t. Noorwegen van het EHRM (nr 55597/09, van 28 juni 2011) dat door verwerende partij aangehaald is, komt het uit dat:

"The Court further reiterates that Article 8 does not entail a general obligation for a State to respect immigrants' choice of the country of their residence and to authorise family reunion in its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a State's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest (see Gül, cited above, § 38; and Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, § 39). Factors to be taken into account in this context are the extent to which family life is effectively ruptured, the extent of the ties in the Contracting State, whether there are insurmountable obstacles in the way of the family living in the country of origin of one or more of them and whether there are factors of immigration control (for example, a history of breaches of immigration law) or considerations of public order weighing in favour of exclusion (see Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.)". Ajayi and Others v. the United Kingdom (dec.), no. 27663/95, 22 June 1999; Solomon v. the Netherlands (dec.), no. 44328/98, 5 September 2000). Another important consideration is whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host State would from the outset be precarious (see Jerry Olajide Sarumi v. the United Kingdom (dec.), no. 43279/98, 26 January 1999; Andrey Sheabashov c. Ialjettonie (dec.), no. 50065/99, 22 May 1999). Where this is the case the removal of the non-national family member would be incompatible with Article 8 only in exceptional circumstances (see Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above, f 68; Mitchell v. the United Kingdom (dec.), no. 40447/98, 24 November 1998, and Ajayi and Others, cited above; Rodrigues da Silva and Hoogkamer, cited above, ibid.)".

Zelf als de eiseres haar familieleven in een precare verblijfsituatie zou hebben gesticht, bepaalt de voorgemelde rechtspraak van het EHRM dat de mogelijke schending van het artikel 8 EVRM in concreto beoordeeld moet zijn.

Het bestaan van het familieleven van de eiseres met haar Belgische partner is bevestigd door het rapport van de politie inspecteur van november 2017 en de verklaringen van de eiseres.

Het komt niettemin niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij een concrete en zorgvuldige beoordeling van de inmenging in het familieleven heeft beoordeeld. De bestreden beslissing is enkel gemotiveerd op basis van algemene overwegingen.

Uw Raad heeft meermaals herhaald dat een mogelijke schending van artikel 8 EVRM zorgvuldig moet geanalyseerd worden (RvV 19 december 2015, nr 159.065):

Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH. tout comme celles des autres dispositions de la Convention. sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka l Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1960 (G»E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer. avant de prendre sa décision, à

un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

De bestreden beslissing, die de schending van het familieleven van de eiseres niet in concreto heeft geanalyseerd, heeft bijgevolg het artikel 8 van EVRM geschonden, samen gelezen met de motiveringsplicht.

De verwerende partij heeft ook artikel 74/13 geschonden.

Dit artikel oordeelt dat verwerende partij een rekening moet houden met familieleven, toen een verwijdering maatregel genomen is.

Het komt niet uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij dit element effectief heeft geanalyseerd.

Tweede onderdeel: schending van het artikel 3 van het EVRM

De eiseres voert tijdens haar gehoor dat zij vrees in kader van een terugkeer naar haar herkomstland kende, door het feit dat zij verplicht zal zijn tot het huwen met de broer van haar overleden echtgenoot.

Zij vreest evenals een herbesnijdenis.

Zij legt een kopie neer van een medisch attest waaruit blijkt dat de eiseres niet volledig besneden werd (stuk 3). Niet alleen heeft die situatie moeilijke gevolgen op haar dagelijks leven, maar ook betekent dit dat zij risico kent om opnieuw besneden te worden.

In het attest, stelt de arts dat "vu l'examen de la cicatrice proéminente, on pourrait penser qu'elle n'est pas excisée mais elle l'est».

De eiseres heeft in dit kader begin mei 2018 een verzoek tot medisch onderzoek bij de VZW "Constats" ingediend, met het oog op bewijsstukken te verzamelen om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

In het kader van haar eerste asielaanvraag, werd aan de eiseres geen vrees gesteld in verband met haar genitale verminking. De eiseres bovendien ook niet bewust dat dit element in aanmerking zou kunnen komen om een internationale bescherming te krijgen. Zij heeft dit bijgevolg niet geuit, denkend ten onrecht dat het niet relevant was voor een asielprocedure.

Door het feit dat de eiseres vastgehouden is, kan zij niet meer deze stappen ondernemen om de stavingstukken te bereiken.

Zij heeft die vrees van onmenselijke behandeling geuit tijdens haar gehoor op 20 mei 2018.

Dit werd niettemin in overweging genomen.

De vrees van de eiseres van uithuwelijk is niettemin aangehaald door bestreden beslissing. Verwerende partij voegt toe dat de eiseres geen medische problemen zou hebben voorgesteld en concludeert aan het gebrek aan schending van het artikel 3 EVRM.

De redenen waarop verwerende partij zich baseert om op te sluiten dat de eiseres het voorwerp zal maken van behandelingen die in strijd met artikel 3 EVRM zijn, komen niet uit de betreden beslissing.

Bestreden beslissing analyseert inderdaad het risico van schending van artikel 3 EVRM enkel met oog op de medische situatie van de eiseres, om te beschouwen dat er geen risico van schending van die bepaling bestaat, door het feit dat de eiseres geen medische problemen aanvoert.

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet afdoend en laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij effectief heeft geanalyseerd of de eiseres een risico kent van onmenselijke of onterende behandeling indien zij naar haar herkomstland zou teruggekeerd worden, omwille van het aangevoerd risico van uithuwelijk en herbesnijdenis.

Indien de eiseres elementen aanvoert in verband met het artikel 3 EVRM, moet de verwerende partij al twijfel te verwerpen en antwoordt aan deze aangevoerde schending van het artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg het artikel 3 EVRM, samen gelezen met de motiveringsplicht.”

2.2. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels onder een [*A. In rechte*], voert verzoekster in een eerste onderdeel *in concreto* aan dat zij een relatie heeft met de Belg B.D. Zij voert aan dat uit het woonplaatsonderzoek van de politie *d.d.* 23 november 2017 blijkt dat zij met hem samenwoont. Zij heeft hier ook op gewezen in het kader van haar gehoor. Zij betoogt dat er in de bestreden beslissing geen concrete beoordeling wordt gemaakt van haar situatie. Verzoekster verwijst naar het arrest *Nunez t. Noorwegen* van het EHRM nr. 55597/09 van 28 juni 2011 van het EHRM en de Raad waaruit blijkt dat de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM *in concreto* dient plaats te vinden.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot het ingeroepen gezinsleven. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster weliswaar samenwoont, maar dat niet blijkt dat de relatie voldoende hecht is en dat verzoekster wist dat het gezinsleven precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie in België.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster nooit tot verblijf werd gemachtigd of toegelaten in België. Verzoekster verkeert aldus in een situatie van een eerste toelating op het grondgebied. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoekster betwist niet dat zij niet werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf en dat zij zich er aldus van bewust diende te zijn dat het voorgehouden privéleven precair zou zijn. De Raad acht het in dit opzicht ook relevant dat verzoekster, zoals de verwerende partij er in de nota met opmerkingen terecht op wijst, nooit een aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend teneinde de relatie een zekerder karakter te geven. Evenmin voert verzoekster aan waarom zij bij een tijdelijke scheiding van haar partner, teneinde een aanvraag om gezinshereniging in te dienen, geen contact met hem zou kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Verzoekster voert aan dat het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM te summier is, maar zij voert zelf geen concrete elementen aan die kunnen leiden tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Het feit dat verzoekster actueel samenwoont met haar Belgische vriend, werd daarbij wel degelijk in overweging genomen door de verwerende partij.

2.3. Verzoekster voert in een tweede onderdeel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, omdat zij bij terugkeer naar Burkina Faso verplicht zal worden te huwen met de broer van haar overleden echtgenoot. Zij vreest ook dat zij opnieuw besneden zal worden.

Wat betreft de huwelijksproblematiek blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster deze problematiek niet eerder heeft ingeroepen, noch in het kader van haar asielaanvraag uit 2009, noch uit de latere verzoeken om regularisatie van haar verblijfsstatuut. Verzoekster voert geen enkel element aan waaruit kan blijken dat deze problematiek nog actueel is.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van 11 april 2018 waaruit blijkt dat zij op twaalfjarige leeftijd een genitale verminking onderging van het type 2. Zij legt ook een stuk neer waaruit blijkt dat zij in mei 2018 een verzoek tot medisch onderzoek bij de VZW Constans indiende teneinde bewijsstukken te verzamelen om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Zij verklaart dat zij deze elementen heeft aangevoerd tijdens haar gehoor op 20 mei 2018. Hier wordt aan voorbijgegaan in de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster zich ten aanzien van de Belgische autoriteiten ooit heeft beroepen op een problematiek van genitale verminking. Verzoekster diende onder meer een asielaanvraag in, diende vier aanvragen om verblijfsregularisatie in, waarvan twee op medische gronden, en verblijft sedert tien jaar in België. Zij had aldus ruimschoots de gelegenheid om op basis van deze redenen een aanvraag om internationale bescherming in te dienen. Daarnaast blijkt uit het formulier met betrekking tot het horen van verzoekster niet dat, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, zij heeft verklaard niet te kunnen terugkeren naar Guinee uit vrees voor een genitale verminking.

Ter terechtzitting bevestigt de advocate van verzoekster dat inmiddels een asielaanvraag werd ingediend. Het feit dat een voorlopig verblijfsdocument werd afgeleverd omwille van de asielaanvraag, houdt echter overeenkomstig artikel 1/3 van de vreemdelingenwet niet in dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer verdwijnt, maar schort enkel de uitvoerbaarheid ervan op tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Indien het verzoek leidt tot een toekenning van internationale bescherming, beschikt verzoekster van rechtswege over een verblijfsstatuut en wordt het bestreden bevel van rechtswege opgeheven. Het aangevoerde risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zal in elk geval op het ogenblik dat het bestreden bevel weer uitvoerbaar wordt, onderzocht zijn. Verzoekster maakt aldus geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT